

ρική, ἡ γυνὴ ἐννοεῖ ἀμέσως τὴν διάνοιαν τοῦ θεωροῦντος αὐτὴν, καὶ ἡ μεγαλύτερα τῆς χαρᾶς εἶναι τὸ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὴν λατρεύουσιν. Ἐκ θεῶν φαίνεται καταγομένη, ὡς ἐκείνους, δὲν ἀποβάλλει τοὺς προσπίπτοντας εἰς τοὺς βωμοὺς αὐτῆς καὶ τῆς εἶναι εὐπρόσδεκος καὶ ἀρεστὴ πᾶσα λατρεία καὶ θυσία.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον διελύετο ἡ πανήγυρις, καὶ διεσκορπίζετο τὸ πλήθος, καὶ σὺν αὐτῷ διελύθη μετ' οὐ πολὺ, ἀπελθοῦσα, καὶ ἡ ἐμὴ ἐρωτικὴ αὕτη ὑπτάσῃ.

Ἀκολούθησας ἤδη μηχανικῶς τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους καὶ ὦραν τινὰ ὀδεύσας ἐπὶ τερπινοτάτης καὶ μοσχοβόλου ὁδοῦ, διότι περιέπνεε τὸ μέρος ποντίας αὔρας, ἐκινύριζον μινυρισμὸν ἡδὺν αἱ ἀειθαλεῖς πίτεις καὶ εὐωδιάζον πανταχόθεν ὁ θυμός, ἡ θύμβα (θρούμπι) καὶ ὁ ἐλελίφασκος, εὐρέθην μετ' ὀλίγον εἰς Κ ο Ὑ λ ο υ ρ η ν , τὸ κύριον τῆς νήσου χωρίον. Ἐνταῦθα συνέρβρυσαν πολλοὶ τῶν πανηγυριστῶν, καὶ ἠκούοντο πάλιν τὰ ὄργανα καὶ τ' ἄσματά των· ἡ παραθαλάσσιος πλατεῖα ἔδριθεν περιχαροῦς πλήθους, ἡ δὲ θάλασσα ἐκύλιεν ἡσύχως τὰ ἀφροβολοῦντα κύματά της μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς ἀκτῆς, τὴν ὁποίαν ὡς νὰ ἐφίλει εὐλαβῶς. . . Ἔστην θεωρῶν μετ' ἐκστάσεως τὸ ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὅτε μεταξὺ τῶν χορευουσῶν ἀνεγνώρισα. . . τίνα νομίζετε; . . τὴν Χάριν μου. Ἐν μίᾳ τοῦ χοροῦ τῆς περιστροφῇ ἔβριψεν ἐπ' ἐμοῦ ἀπὸ τῶν μεγάλων καὶ μαύρων ὀμμάτων τῆς βλέμμα τοσοῦτο ἱλαρὸν καὶ γλυκὺ, ὥστε ἐμαγαθύθην, ἐμάνην, τῇ ἀληθείᾳ.

Ἄρῳ δ' ἔπαυσαν αἰοιδῆς καὶ ὀρχιστῆς, καθ' Ὁμηρον, εἶδον τὴν ὥραιάν μου διευθυνομένην εἰς οἰκίσκον τινα, τὴν κατοικίαν της φαίνεται. Τότε, ἐ π ῆ ρ α τ ὁ κ α τ ὁ π ι ν τ η ς , ὡς λέγομεν ἡμεῖς οἱ νέοι, καὶ ἤρχισα νὰ περνῶ κατ' ἐπανάληψιν ἐμπροσθεν τοῦ οἰκίσκου τούτου· ἡ καλὴ καὶ ὥραία κόρη ἴστατο πάντοτε πρὸ τῆς θύρας της, καὶ πάντοτε τὰ βλέμματά μας συνητῶντο. . .

« Ἀνταπεκρίθη λοιπὸν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν μετ' ἀλαζωνείας καὶ ματαιότητος κατακτητοῦ καὶ μὲ ἀγέροχον λ έ ο ν τ ο ς Ἀθηναίκοῦ, ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ αἰσθημά μου. Ἀλλὰ, μεταξὺ ταῦτα διαλογιζόμενος, καὶ καθ' ἣν στιγμήν εὐρέθην πρὸ τῆς προσφιλοῦς θύρας, εὐσωμὸς τις καὶ εὐρωστος χωρικός, Αἰάντιον τῶν ὄντι ἔχων τὸ ἦθος,

— Κύριε, μὲ λέγει, ὁ ὁδὸς διὰ τὴν Ἀθῆνα δὲν εἶναι ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἂν δὲν τὸν ξεύρης ἐγὼ νὰ σὲ τὸν δείξω.

— Καὶ τίς σ' ἐρώτησε πόθεν εἶναι ὁ δρόμος διὰ τὴν Ἀθῆνα, ἀπάντησα ἐγὼ, ζητῶν νὰ κάμω τὸ παληγκάρι.

— Πέρασε πάλιν καὶ σὲ τὸ λέγω.

Ἰδὼν ὅτι ὅπισθεν τοῦ σὲ τὸ λέγω τούτου ἐκρύπτετο ἀπειλὴ ὄχι εὐάρεστος, καὶ ὅτι, ἂν διέβαινον πάλιν ἐκεῖθεν, ἐκινδύνουν κίνδυνον ἀληθῆ, νὰ τελευτήσῃ δὲ λίαν πεζῶς ἡ ποιητικὴ μου ἐκείνη ἐπιχείρησις καὶ φαντασίᾳ, ἐμακρύνθην, ρίψας, ὄχι ἀνευ πόθου τινος, τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου οἰκίσκου, ὅστις ἐκάλυπτε πλάσμα τοσοῦτον περικαλλές. Κατὰ τῆς β ρ α ρ β α ρ ὁ τ η τ ο ς ὅμως τοῦ χωρικοῦ τούτου, ὅστις ὡς ἐκ τοῦ τρόπου του, βεβαίως θὰ ἦτο ὁ σύλγος ἢ ὁ μνηστὴρ τῆς νέας, ἀντεμεσίφθην ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδέας, διότι κατὰ τὸ τελευταῖον βλέμμα μου, εἶδον αὐτὴν θεωροῦσαν με εἰσέτι μετ' ὕψους λύπην ἐμφαίνοντος ὀπισθεν διαρράγματος τινος τῆς καλύβης της.

Τὸ ἑσπέρας ἐπανῆλθον εἰς Ἀθῆνας, ἀνευ τινὸς συμβάντος, σῶος, χάριτι θεῶν, καὶ ὑγιεῖς μὲν τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν καρδίαν τετραυματισμένος. »

ΔΟΚΙΜΟΝ

ΠΕΡΙ ΝΕΑΣ ΤΙΝΟΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

ΤΩΝ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΡΕΒΥΙΑΕ-ΠΑΡΙΣΟΥ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἵπὸ Ι. Δ. ΚΙΓΑΔΑ.

— ο —

(Συνέχεια ἴδε φῦλ. 96.)

Ὡς ἐκ τῆς ὁποίας προκρίβεται φυσιολογικῆς διαθέσεως καὶ τῆς ἀγχινοῖας καὶ ὀξυδερκείας τοῦ πνεύματος, δι' ἧς ὁρᾷ ταχέως καὶ μακράν, πηγάζει ὁ εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν ἰδιάζων χαρακτήρ τῆς πρωτοβουλίας. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἂν καὶ εἶχεν ἤδη γίνεαι πρὸ πολλοῦ, οὐδεὶς ὁμῶς ἀνέφερε πρὸ ἐμοῦ καὶ τὴν αἰτίαν. Ἡ Γαλλία ἐνίκησεν, ἐφώτισεν, ἐξευγένισε τὸν κόσμον καὶ κατέστη, ἴν' οὕτως εἶπω, ἡ καρδία τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἐν ἔργῳ ποσάκις δὲν ἐφώτισε καὶ ἐκυρίευσεν τοὺς ἄλλους λαοὺς διὰ τῶν ἰδεῶν της, τῶν ὁπλῶν της, τῶν τρόπων της, τῶν ἡθῶν της, καὶ πρόσθετις ἀκόμη διὰ τῶν εὐτραπέλων ἢ σοβαρῶν αὐτῆς ἀπροσυνῶν; Τὸ ἔθνος μας, φαίνεται, τρόπον τινὰ, ὡς προωρισμένον νὰ ἐκτελέσῃ *προνοητικὴν τινα ἀποστολήν*, ὅθεν καὶ εἰς τῶν νεωτέρων ἐπαναστατικῶν τῆς Γερμανίας μετεχειρίσθη ὡς συνθηματικὸν ῥητὸν τὴν ἔκφρασιν « *oὐδεμία ἀνευ τῶν Γάλλων σωτηρία* » (Nulla salus sine Gallis). Ἄλλ' ὁ Θεὸς μόνον γινώσκει κατὰ πόσον ἡ ἀποστολὴ αὕτη τὴν ὠρελεῖ· καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ἡ Γαλλία ἐργάζεται οὕτω πρὸς δόξαν ταυτοχρόνως καὶ βίαν αὐτῆς. Ἐκείντοις εὐδιάθετος εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἡ ὡς κομφῶς λέγει ἡ εὐφραδὴς ὑμῶν γλῶσσα *a harcerse a todos* » κἀμνει δοκιμὰς εἰς ἄκρον ὀχληράς, δηλαδὴ ἐκτίθεται εἰς ἀτελευτήτους μεταβολάς, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἀδιάκοπον καὶ θορυβώδη ἀστασίαν τῶν αὐτῆς πολιτευμάτων, καὶ εἴτι πλέον, κινδυνεύει νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὰ πλέον φρικώδη δυστυχήματα. Ἀλλὰ τί; τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, ὅτι ἕκαστον ἔθνος ὡς ἕκαστον ἄτομον ἔχει τὰς ὁρῆσεις του, τὰς κλίσεις του, τὰς ὁργανικὰς αὐτοῦ τάσεις, καὶ ὡς λέγει περικληῖς τις νομομαθὴς, *α ἡ ἐθνικότης δὲν εἶναι ἢ ὁ μαρτύρας τῆς ἀνθρωπότητος*. καὶ αὕτη εἶναι ἀρχὴ θεμελιώδης.

— Ἐχέεις δίκαιον μοι ἀπήντησεν εἰς ταῦτα ὁ ἐξ Ἰσπανῶν ἐντιμὸς συνάδελφος· ἀλλὰ τοῦθ' ὅπερ οὐδὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω εἶναι αἱ ἀνατροπαὶ καὶ πολιτικαὶ κρίσεις Κράτους πλουσίου, ἰσχυροῦ καὶ ἀκ-

μάζοντες. — Καί μολαταῦτα οὐδέν τούτου εὐκολώ-
τερον, τὸν εἶπα, ἅμα φθάσῃ τις νὰ γνωρίσῃ τὸν
φυσιολογικὸν καὶ ἠθικὸν χαρακτήρα τοῦ προκειμένου
λαοῦ. Μνησθῇ παντοτε διὲς ἡ Γαλλία ὁμοιάζει ἀν-
θρώπου εἰς ἄκρον νευρώδους κράσεως, πλουσιωτάτου
παντοδαπῶν εἰδῶν, πλήν ἀκορέτου προσβολῶν, ἀν-
τιλήψεων, συγκινήσεων καὶ ἡδονῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν
ἀλγεινῶν. Τοῦτο, φίλε, δὲν ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς
παρadoxολογία ἢ εἰς τοὺς μὴ ὁρῶντας, καὶ τοὺς μὴ
γινώσκοντας ὁρᾶν τε καὶ ἐρευνᾶν. Ἡμπορεῖ σχεδὸν
νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὑπάρχει νόμος τις ἐγγεγραμμένος ἐν
τοῖς ὀργάνοις, ἐν τῷ αἵματι, ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, δι' οὗ
ἐντελλόμεθα ν' ἀγαπῶμεν τὰς κρίσεις, τὰς ταρα-
χάς, τὰς ἰσχυράς συγκινήσεις, τὸ ἐφήμερον, τὸ ἀπροσ-
δόκητον, τὸ ἄγνωστον, τοὺς κλονισμοὺς καὶ ζωηροὺς
παλμοὺς τῆς καρδίας, καὶ ὅταν ταῦτα πάντα ἐλλεί-
πωσι, φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη ἡ ζωὴ μᾶς ἐγκυτταλεί-
πει. Καὶ τοῦτο, φίλε, κατέστη εἰς ἡμᾶς ἀνάγκη μετα-
βεβλημένη εἰς ἔξιν. Κατάστασις τις εἰρήνης καὶ τά-
ξεως, ἡ κατὰ ἱατρικὴν τινα ἔκφρασις, π.ληθώρα εὐ-
τυχίας. δὲν μᾶς εὐφραίνει ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ
τέλους μᾶς φέρει πάντοτε εἰς τὴν ὀχληρὰν διαθέσιν,
τὴν κοινῶς καλουμένην ἀηδίαν, ὡς ὀρθῶς παρατήρησεν
ἔξωχός τις τῶν ἡμερῶν συγγραφεύς. Ἐν ἡ ἀρετηρία
τῆς ὑπολήψεως κρούη καιρὸν τινα μὲ ῥυθμὸν, παραι-
τα ἡ κανονικὴ αὕτη ἐνέργεια μᾶς ἀπαυδεῖ καὶ ἀη-
διάζει. Ζητοῦμεν τὰ ἐναντία ἄκρα τῆς κοινωνικῆς ἡ-
μῶν ιδιοσυγκρασίας. Ἡ ὀρθὴ κρίσις καὶ τὰ πλούτη,
λέγουσιν συνήθως, εἶναι τὰ ἥτιον προδιαθέτοντα εἰς
ἐπανάστασιν· ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὅταν δὲν ἐπι-
φέρουν τὴν ἀηδίαν, τὴν ἀνάγκην συγκινήσεως, ἥτις
βασανίζει τοὺς λίαν πεπολισμένους λαοὺς ὡς καὶ τ'
ἄτομα. Ἐχομεν ἤδη τὸ παράδειγμα εἰς τὴν Γαλλίαν
ἥτις ἀηδιαζούσα, καταντᾷ εἰς μέθην, καὶ αὕτη εἶναι ἡ
συνήθης πορεία. Συμβαίνει πρὸς τούτοις ὥστε ὁ περὶ οὗ
ὁ λόγος λαὸς ἢ αἰτομόν τι ἀποῦ διγερεθῇ καὶ κατασταθῇ
διάκρονον παθῶν καὶ ἐνεργητικότητος, ὡς ἐκ τῶν ἐπαι-
νηλημμένων καὶ ἰσχυρῶν κρίσεων, νὰ ἐπιθυμῇ ἐν τῇ
ἡρεμίᾳ τὴν τάξιν καὶ ἰσχυρὰν ἐξουσίαν. Ὑπάρχουν
μανιώδεις τινες ἐνθουσιασμοί, οἱ ὅποιοι ἐπιφέρουσιν
ἀθυμίαν καὶ σχεδὸν ἐξάντησιν δυνάμεων. Οὕτω πρὸ
πολλῶν ἐτῶν τὸ ἔθνος ἡμῶν μεταβιβάζει, ἐπιτρέψόν
μοι τὴν ἱατρικὴν ἔκφρασιν, ἀπὸ φλογιστικὴν τινα κα-
τάστασιν εἰς τὸν μαρασμὸν τοῦ χρονιότητος, καὶ
τοῦτο ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω πολλὰκις, ἀν
καὶ περιοριζόμενος ἐντὸς τῶν καθηκόντων τῆς ἐπιστη-
μης, οὐδὲ ποτὶς ἀναιμιγνύομενος εἰς τὰ τοιαῦτα, ἢ ὡς
λέγει ὁ ὁμοεικὴς σου φιλόσοφος Σάγγχος Πάντας·
« No pongo, no quitorey. »

Δὲν εἶναι ποτὶς παράδοξον, καὶ ἐπομένως δὲν
πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ, ὅτι εἰς τοιοῦτον λαὸν ὁποῖον
τὸν περιεγράψαμεν, μὲ τοιαύτην δηλονότι φυσιολογι-
κὴν διάθεσιν, ζωὴν καὶ ἀνυπόμονον, νὰ ἐπισυμβῶσι
τὰ πάντα, ὡς ὀρθῶς σημειοῖ τοῦτο ὁ κλητὸς Ταλ-
λεϋράνδος. Τὸ δυστύχημα ὁμῶς εἶναι ὅτι ὁ παρο-
μοίας φύσεως λαὸς ἢ αἰτομόν τι δύναται εὐκόλως νὰ
λάβῃ, δυνάμει πάντοτε τοῦ φυσιολογικοῦ νόμου τῆς
ΤΟΜ. Ε'. (Φυλλάδ, 98.)

ἔξω, καὶ αὐτὴν τὴν τῶν ἐπαναστάσεων ὡς πᾶσαν
ἄλλην ἔξιν, ἥτις ὀλίγον καὶ κατ' ὀλίγον καθίστα-
ται ἀδόξατος καὶ περιοδική. Πρόσφατον σχεδὸν ἔ-
χομεν τὸ παράδειγμα τοῦ Νεαπολιτικοῦ λαοῦ,
ὅστις διατελὼν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἰσπανῶν ἀν-
τιβασιλείῳ, ἐπανεστᾷ τοσοῦτον συνεχῶς, ὥστε πᾶς
τις ἤθελε πιστεῦσαι ὅτι τοιοῦτος ἦτον ὁ καθ' ἕξιν τρό-
πος τῆς αὐτοῦ ζωῆς καὶ ὑπάρξεως, καὶ ἔχομεν ἐπὶ
τοῦ προκειμένου βιβλίον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν « Ἱστο-
ρία τῆς τριακοστῆς ἐννάτης ἐπαναστάσεως τῆς πι-
στοτάτης πόλεως τῶν Νεαπολιτῶν. »

Προθεωρῶ κίλτιτα, φίλε μου, τὴν ὁποίαν θέλεις
μοι κάμει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀντ' ῥήτην. Θέλεις
βεβλῶς μὲ ἀντιπεῖ ὅτι ὅλοι οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουν
ἀφεύκτως τὴν ὁποίαν προϋποθέτω κράσιν, καὶ ὅτι
οὐδόλως εἶναι δυνατόν ὥστε οἱ κάτοικοι τῆς Φλαν-
δρίας, Προβηγκίας, Πικαρδίας, Βουργουνδίας κλ. νὰ
ἔχουν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν διοργανισμόν. Τοῦτο εἶναι
ἀληθέστατον, ἀλλ' ἐπίσης εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς ὅλους
αὐτοὺς ὑπάρχει πάντοτε ὁ αὐτὸς τοῦ γένους διακριτι-
κὸς χαρακτήρ (caractère générique). Καὶ πρόσθε
ὅτι ἅπαντες οὗτοι λαμβάνουν τὴν ὥθησιν ἀπ' ἐνὸς
κέντρου, ἐν ᾧ ἡ ἐθνικὴ κράσις εἶναι μᾶλλον ἢ ἄλλαχού
ἐμφαντικὴ. Ὁ ἱερεὺς Γαλιάνης ἐσυνείχετο νὰ λέγῃ ἀ-
στειζόμενος ὅτι οἱ Παρίσιοι εἴν' ἡ πρωτεύουσα τῆς
περιεργείας, ἀλλ' εἰς τὴν ἀστείαν ταύτην ἔκφρασις
ἐμπεριέχεται ἐναργεστάτη τις ἀλήθεια· καὶ τῶντις εἰς
κανὲν ἄλλο μέρος τῆς πατρίδος μας δὲν ἐπιπολάζει
περισσότερον ἢ εἰς τοὺς Παρισίους ὁ πυρετὸς οὗτος τῆς
ψυχῆς αὕτη ἡ ζῆσις τῶν ζωηρῶν καὶ ἐπαινημένων
συγκινήσεων, ἡ ἀνάγκη τῶν καινοτομιῶν, τῆς με-
ταλλαγῆς, τῆς καταστροφῆς καὶ ἀνοικοδομῆς, ἡ συνε-
χῶς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσωμεν. Ἐνταῦθα
εἶναι ἡ ἐστία τῶν νουνηχῶν, τῶν σοφιστῶν, τῶν φλυά-
ρων καὶ τῶν ἀτρομήτων φυσητῶν τῶν ἐκ σαπωνίου
πομφολύγων (souffleurs de bulles de savon)· αἱ
δὲ ποιότητες αὗται διαδίδονται καὶ ἀκτινοβολοῦν μέ-
χρι τῶν ἀποτέρων μερῶν.

Μολονότι ἐν Ἰσπανίᾳ δὲν ὑπάρχει μία πρωτεύουσα
ὕπεριχύουσα, ὡς ἡ ἰδική μας, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς
Γαλικίας, Βιτκαύας, Γυϊπισκόης κλ. διαφέρουν τῶν
κατοίκων τῆς Ἀνδαλουσίας, τῆς Βαλεντίας, τῆς Γρε-
νάδης κλ. μολαταῦτα πανταχοῦ τῆς χώρας ταύτης
ἀνακαλύπτεις τὸν αὐτὸν τῶν Ἰσπανῶν χαρακτήρα, δη-
λαδὴ τοὺς βλέπεις σοβαροὺς, ἰσχυρογνώμονας, ἐγκρα-
τεῖς, ἀποφασισμένους. Τὸ ἔθνος ὑμῶν θέλει εἶσθαι
ἀείποτε « la mas pundonorosa, » ὡς δικαίῳ τῷ
λόγῳ ἤκουσα πολλοὺς ἐξ ὑμῶν νὰ καυχῶνται, ὅτι διέ-
τριβον εἰς τὴν πατρίδα σας.

Γνώρισον καλὰ ὅτι, ὅταν τις πρόκειται περὶ τῆς ἀν-
θρωπότητος, θέλει εὐρεῖ πάντοτε μεγίστην σχέσιν
μεταξὺ ἀτομικότητος καὶ ἀθροιστικότητος· καὶ πρὸς-
θεὶς ἀκόμη ὅτι εἰς πάντα ὀργανισμόν λαοῦ ἢ ἀτόμου
τινὸς θέλεις εὐρεῖ ἐλλείψεις τινάς. Πολλὰκις τὸ κοι-
νωνικὸν σῶμα ἐμπεριέχει ἐν τοῖς σπλάγγχνοις αὐτοῦ
τὸ σπέρμα τῆς διαλύσεως, τὸ ὁποῖον βαθμηδὸν ἐπι-
φέρει τὸν θάνατον, καθὼς συμβαίνει εἰς τὰ ὀργανικά

σώματα, τ' ἀπολέσαντα τὴν ἰσχύον τῆς αὐτῶν ἐνεργείας. Τὸ ἄκρον ἐκείτης κράσεως προσεγγίζει τὸν θάνατον. Καὶ ὁ θεὸς Ἰπποκράτης ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐπὶ τῆς ἀθλητικῆς κράσεως. Οὕτως ἡ ἐθνικὴ κράσις ἐφάπτεται νομίζω ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀναπτύξεώς της καὶ δύναται νὰ παραβληθῇ μετὰ τὸ δένδρον τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει καρποὺς ἀναλόγους μετὰ τὴν αὐτοῦ καλλιέργειαν. Πλὴν μὴ περαιτέρω, καθότι φθάνομεν εἰς ζήτημα - ὁ ὁποῖον οὐδ' ἐπιθυμῶ, οὐδ' ἔχω δικαίωμα ν' ἀποδείξω.

Ἐν τούτῳ πῶς δύναται τις νὰ ζήσῃ, θέλεις ἴσως μοι εἶπει, εἰς μίαν κατὰστασιν σχεδὸν ἀδιακόπου κρίσεως; πῶς ν' ἀναπνέῃ ἐλευθέρως ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρᾶς διαπύρου ἐκ παθῶν πάντοτε διακεκαυμένων; Διὰ νὰ εἶπω, φίλτατε, τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ὁ ἀνεμος πνέῃ μετὰ ἰσχύον, ὁ κυματισμὸς τῶν καλὰμῶν δὲν εἶναι εὐάρεστος, μολαταῦτα, ἔχει καὶ πάλιν τὰς ὠφελείας του.... ὁ κάλαμος εἶναι μικρὸς, ἀδύνατος, λησμονεῖται μετὰ τοῦ πλήθους... καὶ κατὰ μίμησιν τῆς θαλαμάνδρας προσπαθοῦμεν νὰ ζῶμεν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πυρός. Ἀφ' ἑτέρου ὅταν ἔχῃ τις τὴν πεπειθῆσιν ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι δοκιμασία καὶ οὐχὶ εὐτυχία, εὐκόλως ὑποβάλλεται εἰς πᾶσαν ὁδύνην καὶ θλίψιν. Ἐπομένως φρόνησις καὶ ὑπομονὴ εἶναι τὸ σύνθημα τῶν παρ' ἡμῖν νουνεχῶν, καὶ φρονῶ ὅτι τὸ ἐξῆς ἀποφθεγμα ποιητοῦ τινος τῆς ἐσχάτης ἑκατονταετηρίδος ἐπρεπε νὰ ᾔται βαθεῶς καὶ ἀνεξαλείπτως ἐγγραγεῖν ἐν τῇ συνειδήσει ἐκάστου ἀνθρώπου τε καὶ πολίτου.

« Πράττε τὸ καλόν, ἐκτέλει τοὺς νόμους καὶ μὴ φοβοῦ ἢ τὸν Θεὸν μόνον. »

ZENY AINA.

— ο —

Εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φυλλαδίων, ἡ Εὐτέρπη ὠμίλησε περὶ τῆς περιφάνου ταύτης μελωδοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι περιττὸν ἴσως εἰς τὰς πολυπράγμονας ἀναγνωστρίας μας νὰ διηγηθῶμεν εἰς ἄρθρον ἰδιαιτέρον τὴν περίεργον τῆς κόρης ταύτης βιογραφίαν, ἐπασχολητάσης καὶ ἐπασχολούσης εἰσέτι τὴν Εὐρώπην διὰ τῶν ἐξαιρετικῶν προτερημάτων της.

Ἡ Ζένυ Αἰνὰ ἐγεννήθη εἰς Στοκόλμην, τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1828, ἀπὸ οἰκογένειαν τῆς τάξεως τῶν ἀστῶν. Ἦτον ἤδη εἰκοσαετής καὶ οὐδὲν προεμήνυε τὴν μέλλουσαν φήμην της ὅχι μόνον ἡ ἀγωγή της ἀπέτρεπεν αὐτὴν τοῦ νὰ φανῇ εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ δὲν ἐπετύγχανε σχεδὸν οὐδέποτε εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας, αἵτινες ἐγίνοντο μεταξὺ τῶν νεανίδων τῶν πολιτῶν εἰς τὰς συναστρεφάς. Τὸ μέλλον δ' ἐνδοξον στάδιον τῆς Ζένυ Αἰνὰ ἐφαίνετο ὅτι ἤνοιξαν αἱ ἀξιοσημείωται ἐπιτυχίαι τῆς νεάνιδος Νισσέν ἐκ Στοκόλμης εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον, τὸ 1843.

Μοιθοῦσα ἡ Ζένυ Αἰνὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀρχαίας συντροφῆς της, ἥς τὸ τρόπαιον οὐκ ἔα αὐτὴν καθεῦδειν, τὸν νοῦν αὐτῆς καὶ τὸν λογισμὸν πρὸς μίαν ἀνέτεινεν

ἐκ τότε ἐπιθυμίαν, τὸ νὰ μεταβῇ εἰς Γαλλίαν, ἐνθα τὸ ὠραιότερον μέλλον παρουσιάζετο εἰς τὰ ὄμματά της· ἐλθοῦσα δὲ εἰς Παρίσιους, καὶ ὑπὸ καλλίστων συστάσεων ἐφωδισμένη, ἐκατοίκησεν εἰς τῆς κομίστης δ' Ἀλδουφέρας, εἰς τὴν κυρίως ἀπεστέλλετο.

Ἡ εὐγενὴς προστάτρια τῆς τὴν ὑπεδέχθη μετὰ θαλκτικῆς χάριτος. Ἡ Ζένυ Αἰνὰ, χωρὶς νὰ ἔχῃ, εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην μεγίστην φήμην, ἦτο μολαταῦτα γνωστὴ, ὅτι ἐφάλλε μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος τὰ ἄσματα τῆς προσφιλοῦς της πατρίδος. Ἡ κυρία δ' Ἀλδουφέρας, τῆς ὁποίας ἡ περιέργεια ἦτον ἴση μετὰ τὴν φιλίαν, διωργάνισεν ἀμέσως ἐκλεκτὴν ὁμήγουριν μουσικῶν περιφάνων, προειδοποιήσασα τὴν νέαν φίλην της. Ἐκείνη δὲ, εὐγνώμων πρὸς τὴν τόσον εὐάρεστον διὰ τὸ φίλαυτον αὐτῆς εὐγένειαν τῆς κομίστης Ἀλδουφέρας, ἐφάλλεν εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην ὅλας τὰς γερμανικὰς μελωδίας, τὰς πλείον ποιητικὰς, καὶ αἰσθηματικὰς. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑπῆρξε τεραστία. Αἱ προσηγορεύσεις, αἱ ἀνθοδέσμαι καὶ παντοῖου εἶδους ἀνευφημίσεις ἐπιπτον ὡς βροχὴ τις φωτοβόλος ἐπὶ τῆς νέας μελωδοῦ. Ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ αὐτοῦ, ἀνθρωπὸς τις μόνος, ἔστατο ἄφωνος καὶ ψυχρὸς ὡς ἀγαλμα. Ἡ νέα Σουηδὴ τὸν εἶχε παρατηρήσει ἰδιαιτέρως. Τεταραγμένης, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς περιεργείας, ἠρώτησε τὴν προστάτριάν της, ὅταν αὕτη μαντεύσασα τὸν σκοπὸν της, τῆς ἔλαβε τὴν χεῖρα, καὶ ὁδηγήσασα τὴν φίλην της πρὸς τὸν μαρμάρινον ἄνδρα, τῷ λέγει,

« Φίλτατε Μανουὴλ Γάρσια, οἷς παρουσιάζω τὴν μαθήτριάν σας, καὶ τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς τὰς ποιητικὰς φροντίδας σας. »

Ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν Ζένυ Αἰνὰ, ἥτις ἦτο νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα,

« Κυρία, προσέθηκε, μὴ λησμονήτε ὅτι ἔχετε διδάσκαλον τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλου Γάρσια καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς ἐνδόξου Μαλιβράν ! »

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἡ Ζένυ Αἰνὰ ἐκρουνε τὴν θύραν ἐνδαιτημάτων τινος τῆς ὁδοῦ Σαθοναί, εἰς ἄκραν συγκίνησιν εὐρισκομένη. Γέρων ὑπρέτης τῆς εἶχεν ἀνοιξί, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς αἰθούσαν σκοτεινοτάτην, παρακαλέσασα αὐτὴν νὰ προσμείνῃ. Ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης, ἡ νεανὶς ἤκουσε φωνὴν γλυκεῖαν γυναικός, ἥτις τὴν εἴλκυσε πλησίον τοῦ τοίχου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ φθόγχοι οὗτοι ἀπερρόβησαν ὅλην τὴν προσοχὴν της, ἡ νεανὶς ἐλησμονεῖ ἤδη τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἥτις ἐπροξενήθη εἰς αὐτὴν καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὅτε ἑτέρα τις φωνὴ ἀνδρική, διέκοψε τὴν γλυκεῖαν τῆς γυναικός. Ἡ κόρη Αἰνὰ, ὅλη τρέμουσα, ὠπισθοδρόμησε ζωηρῶς, καὶ ἦτον ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσῃ ὅταν ἤλθεν, ὅτε ὁ Μανουὴλ Γάρσια παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά της. Ἡ ὥραια γερμανὶς ἐσκίρτησεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν του, ἀλλὰ συνελθοῦσα πάραυτα, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριον τὸ ὁποῖον ὁ ἐνδοξος διδάσκαλος τῇ ἔδειξε. Ἡ συνομιλία ὑπῆρξεν εὐάρεστοτέρα τῆς προσδοκίας τῆς Ζένυ Αἰνὰ. Κατὰ πρῶτον ὠμίλησαν περὶ μουσικῆς